

METRÒPOLIS Per Rafael Vallbona

Santa Mònica, no tan santa

La fusió de fet entre el KRTU i el Centre d'Art Santa Mònica (CASM), ambdós del Departament de Cultura, quedant el projecte final en mans de Vicenç Altaió, que ja dirigia el primer, i provocant la dimissió de qui dirigia el segon, Ferran Barenblit, ha generat un debat més intens que el que hi ha hagut mai a totes les exposicions del CASM. Alguna cosa passava, doncs, que feia que la suposada *Kunsthalle* catalana no funcionés.

Aj marge d'alguns estirabots interessats i fora de to, com la carregada que l'ex director del MACBA, Manuel Borja-Villiel va fer contra la decisió de Cultura des de *El País*. Si mirem en perspectiva la història del CASM veurem que ha estat sempre un centre molt poc mimat pel Departament, situació que li ha provocat una vida erràtica i amb un rumb inestable. És cert que, amb l'entrada de Ferran Barenblit, es va voler escenificar una reorientació del projecte cap a la seva intenció primigènia de fer un centre que estigués molt a prop de les darreres tendències de l'art contemporani, una *Kunsthalle* a la catalana, com diu la gent del sector, però aviat es va veure que amb posades en escena no n'hi ha prou.

Passat l'impuls inicial el CASM va tornar a l'esma funcional amb què ha viscut des de finals dels 80, quan es va inaugurar: una bona idea que no ha sabut conquerir el seu espai i consolidar-se, un equipament raonable però poc eficaç, un pressupost escàs, un intervencionisme a èpoques asfíxica i poc intel·ligent, un desinterès institucional aclaparador i una indefinició constant en les atribucions, sotmeses tothora als interessos puntuals de l'equip polític de torn. Com volien que allò funcionés? Els successius directors que ha tingut el centre no han estat del tot responsables de l'esllangiment constant d'un projecte que ja va néixer bormi. Com deia fa uns dies la crítica d'art Pilar Pacerri-sas, una de les persones que coneix millor el centre: «Ningú parla de la història del CASM i de com ha estat despullat de funcions fins la darrera etapa, en que

s'ha convertit en un cadàver».

En el seu afany regenerador del projecte polític del propi Departament, ningú no dubtava que Josep Maria Tresserras atacaria el problema del CASM, a la vegada que s'esperava que posés fi a la inseguretat del KRTU, el centre d'anàlisi de l'avantguarda cultural creat també als anys 80 a partir d'un llarg debat generat per la famosa *Comissió de la modernitat*, que va estar a punt de desaparèixer durant l'època Mieras. Dirigit per Vicenç Altaió, aquest

organisme ha esdevingut un dels més eficaços i rendibles políticament i mediàticament del Departament sense gastar res en arquitectes, com recordava en un article Màrius Serra. Anticipant-se als temps, el KRTU ha aportat una visió pluridisciplinària a la cultura i una lectura transversal de la creació que ha obert nous espais de debat cultural des de perspectives insòlites fa ben poc.

Es lògic, vistos els projectes i els resultats, que a Cultura hagin pensat en aquesta fusió entre KRTU i CASM com

a base per reforçar la creativitat contemporània, que a la força es defineix com a pluridisciplinària, estretament vinculada a la tecnologia i jove. Això no ha de significar la desaparició de la idea d'una *Kunsthalle* catalana, al contrari, l'ha de reforçar i rellançar amb un discurs original i sòlid. Després ja serà el moment de buscar els metres quadrats que faltin.

El Centre d'Art Santa Mònica es fusiona amb el KRTU. / SANTI COCULLUO